

LBRIS

We know
books

TRACY REES
TIMPUL
SOAREIUI

Traducere din limba engleză și note
ANCA IRINA IONESCU

LITERA
București

NORA

Decembrie 2014

După ce fusese la terapie ceva vreme, lucrurile au început să se schimbe. Numai că nu se schimbaseră în nici unul dintre felurile în care se așteptase ea. Înainte de prima ședință, într-o seară prăfuită de iunie, făcuse o listă cu toate modurile în care *spera* că i se va îmbunătăți viața. Nu fusese niciodată la consiliere și de aceea voia să fie pregătită.

Un timp, viața a continuat la fel ca mai înainte, cu excepția acestor vizite o dată pe săptămână în Belsize Park ca s-o vadă pe Jennifer. Apoi, cam după trei luni, coșmarurile au devenit mai persistente, anxietatea s-a intensificat, iar relațiile cu mama ei s-au înrăutățit simțitor. S-a despărțit și de partenerul ei, Simon, cu numai câteva luni înainte să împlinească 40 de ani. Nici unul dintre aceste lucruri nu fusese pe lista ei.

Acum, într-o zi geroasă de decembrie, stătea la fereastra camerei de așteptare, crem, a lui Jennifer și privea fix în întunericul unei străzi din nordul Londrei. Una sau două frunze ofilite au trecut purtate de vântul iernii, plutind în derivă, prin raza de lumină a unui stâlp stradal. Pe Nora nu o deranja faptul că așteaptă. Se gândea cum să-i explice lui Jennifer ce făcuse.

– Astăzi mi-am dat demisia! a exclamat ea, patruzeci de minute mai târziu.

Jennifer a spus că făcea deseori asta – și-a mușcat limba și nu a spus nimic cu adevărat important, până când a fost prea târziu, așa că nu mai era timp să discute ca lumea. De regulă, Nora nu-și dădea seama cât de importante erau aceste omisiuni, până când Jennifer le lua și le analiza ca un arheolog care examinează o bucată de piatră ordinară și declară că este un vârf de săgeată. Dar acum, chiar și Nora știa că *asta* este important.

Ar fi vrut să amâne mărturisirea cu încă o săptămână, dar, dacă nu putea să-i spună lui Jennifer, care fusese instruită ca să asculte capriciile motivațiilor umane, cum va putea să spună aceasta personalului de la serviciu? Cum îi va spune lui Simon (care mai păstra legătura cu ea, deși se despărțiseră)? Și – o, Doamne – cum îi va spune mamei ei?

– Înțeleg. Ai vrea să vorbești ceva mai mult despre asta? a întrebat Jennifer, fără să lase să se vadă că este cătuși de puțin alarmată, așa cum Nora era sigură că ar trebui să se simtă.

Jennifer avea o mare de păr castaniu și un ten frumos, crem. Probabil că era numai cu vreo zece ani mai în vârstă decât Nora, dar parcă era cu câțiva eoni mai bătrână. Înțeleaptă? Maternă?

– Hm, da, bine. A fost după pauza de prânz, a spus Nora și s-a strâmbat.

Nu la *asta* se referea Jennifer, e clar.

– Olivia a fost foarte surprinsă, dar s-a purtat frumos. Nu știu de ce am făcut-o. Hm... am văzut o plajă.

– O plajă?

Nora a oftat. Nu avea cum să explice aceasta fără să pară nebună. Probabil că era chiar nebună. Oamenii nu-și părăsesc locul de muncă pentru că vor să meargă la plajă!

– Da. Cu ochii minții. Știu că sună nebunește. Nu... nu știu de ce am făcut asta, a repetat Nora.

Cum ar fi putut să explice vreodată? Cu siguranță că nu era nimic altceva decât un vis aiurit cu ochii deschiși, dar *dorea*

să-i spună viziune. I se părea că aproape i se taie răsufierea când se gândește cât este de important. Strălucise dintr-odată ca un diamant și nu putuse să i se împotrivescă; o făcuse să simtă ceva cunoscut și clocotitor. Speranță, probabil. Dar acum, după toate celelalte, va fi și șomeră. Jennifer spusese că adesea, când cineva începe terapia, lucrurile mai întâi se înrăutățesc și abia după aceea se îmbunătățesc. Nu glumea!

– Mai avem numai câteva minute, Nora..., a început Jennifer. Din anumite motive, ora de terapie avea cincizeci de minute. Nu se uitase la ceasul de mână, iar singurul ceas din încăperea era deasupra capului ei, dar se pare că lui Jennifer timpul îi curgea prin vene. Oricum, mă bucur dacă vrei să mai stai câteva minute ca să mai discutăm puțin despre asta.

– *Serios?* Jennifer nu depășea niciodată timpul. Poate că era mai șocată decât părea. Mulțumesc.

– Atunci, ce ar fi să-mi spui exact ce s-a întâmplat astăzi, ca și când s-ar petrece chiar acum?

Nora a încuviințat din cap. A închis ochii așa cum o învățase Jennifer și s-a dus cu gândurile înapoi, mai devreme în aceeași zi. Exact așa cum fusese la serviciu în pauza de masă. Toți ceilalți colegi din departament plecaseră, dar ea, ca de obicei, mânca la birou. Vedea cu coada ochiului dulapul metalic cenușiu, strălucirea ecranului alb al monitorului și capatorul negru așezat frumos în spatele tastaturii.

– Este pauza de prânz, a început Nora. Sunt în birou. Îmi spun că am noroc, pentru că biroul meu are două ferestre. Numai că, atunci când mă uit pe una din ele, văd coridorul. Iar cealaltă dă spre curtea din interiorul clădirii. Ce rost are o curte în interiorul clădirii? Dar cel puțin este verdeață – câteva ferigi care cresc pe un bolovan... Mai ții minte, săptămâna trecută ai spus că...

– Concentrează-te, Nora, a murmurat Jennifer. Ești în birou...

– O, da. Așa că decid să mă duc jos, în curte, să-mi dezmoțesc picioarele. Mă duc la ferigi și le ating... sunt din plastic.

IBDIS | We know
books

Mă simt complet trădată. Așa că iau un Kit-Kat de la automat și mă întorc în biroul meu. Îmi spun că nu e de mirare că nu-mi ridic niciodată ochii de la birou – îmi văd mai departe de lucru. Dar când ridic privirile de la biroul meu, nu văd decât această *plajă*...

Și o mai vedea și acum. De fapt, nu o mai părăsise tot restul după-amiezii. O fâșie răcoroasă, luminoasă de plajă, în care nisipul auriu dobânda culoarea stridiilor în lumina palidă și limpede, kilometri de mers pe jos sub un cer de argint.

– Vreau să spun că o văd – la fel de clar ca și când ar fi vederea adevărată de la fereastra mea! Și este frumoasă... Este iarnă, dar cerul este strălucitor și suflă vântul, iar eu sunt plină de dor... Nu e vorba numai că este frumoasă, este vorba despre sentimentul pe care mi-l însuflă. Este sentimentul de libertate, dar și ceva... *real*... îmi doresc atât de mult să fiu acolo. Și nu este vorba numai despre faptul că îmi doresc să fiu undeva unde este frumos, deși chiar îmi doresc. Mă simt...

Nora a oftat din nou și a clătinat din cap.

– Simt că este *destinul* meu să fiu acolo, că mă cheamă. Îmi *poruncește*, de fapt. Ca și când acolo ar fi cheia unui mare secret – deși nici nu știam că există un secret! Apoi, Nick se întoarce de la masă. Este asistentul meu, adaugă Nora, deschizând un ochi, în cazul în care Jennifer ar fi uitat.

Dar firește că nu uitase. I-a făcut semn Norei să continue.

– Năvălește pe ușă – apropo, ușa biroului este oribilă, este vopsită într-un verde îngrozitor. Vreau să spun, *cine* oare a văzut vopseaua asta și a spus: *Da, hai s-o luăm pe asta?* Oricum, ziceam că Nick năvălește înăuntru, iar eu mă uit la el – adică *privesc* cu adevărat la el. Are părul ciufulit, așadar îmi dau seama că afară bate vântul, dar altfel nu aș fi știut, pentru că stau în cădirea aceasta închisă ermetic. Nu ajung niciodată afară. Sunt fie la birou, fie la sală, fie în metrou, fie în apartament... Nick ține în mână sacoșa lui veche. Este întotdeauna burdușită cu carnețele de însemnări Moleskin,

pentru că încearcă să scrie marele roman britanic. Iar eu îmi dau seama că poșeta mea nu conține nimic care să mă pasioneze. Apoi Nick se așază din nou la lucru, iar eu tot mai văd plaja. Mă *cheamă*. Așa că mă duc pe coridor, bat la ușa verde, urâtă a Oliviei și îi spun că plec. O, îi dau un preaviz de o lună, bineînțeles, nu-i las cu ochii în soare. Dar după aceea...

Nora a deschis ochii. Jennifer dădea încet din cap.

– Îți dorești o viață numai a ta, iar chemarea ei este acum foarte puternică, a spus în cele din urmă. Se pare că nu ai cum să mai fugi de ea.

– Nu am unde să fug, unde să mă ascund. Nora a râs nervos. L-am părăsit pe Simon și mi-am lăsat serviciul, iar acum nu mai știu ce să fac.

Și numai Dumnezeu știe ce va spune mama ei – din atât de multe motive. Dar Nora nu se putea împiedica să-și spună că Jasmine era cumva la originea tuturor acestor lucruri, o impresie care nu avea absolut nici o logică. Era ultimul lucru pe care ar fi sfătuit-o mama ei să-l facă, iar plaja aceea ar fi fost ultimul loc în care ar fi dorit să meargă, dar sentimentul persista, irațional și îngrijorător.

Jennifer continua să privească gânditoare.

– Și cum te simți de când ai demisionat?

Au schimbat un zâmbet trist. Făcuseră o mică glumă în prima zi, atunci, în iunie, în legătură cu clișeul terapeuților care întreabă: „Și asta cum te face să te simți?” Jennifer fusese de acord că este o întrebare îngrozitoare – uneori însă inevitabilă și folositoare.

– Nu-mi vine să cred! Adică fără slujbă... ce înseamnă asta? Mă simt ca un copil care trage chiulul. Mi-e teamă că cineva va afla și va striga la mine.

– Cineva?

– Cineva cu autoritate. Un profesor, sau cam așa ceva.

– Dar nu mai ai profesori, Nora. Nu ești copil, iar deciziile tale îți aparțin. Singura persoană căreia trebuie să-i dai

IBDIS

We know
back

socoteală în situația de față este șefa ta, Olivia, iar ei i-ai spus deja.

– Foarte bine, atunci mama.

– Și ce crezi că va spune?

Iar acum, Nora constata că parcă are limba legată. În ultima vreme, devenise absolut imposibil să prevadă ceva despre mama ei. În ultimele douăsprezece luni parcă se săpase o prăpastie între ele. Nora nu și-ar fi imaginat niciodată că se poate întâmpla așa ceva, căci fuseseră întotdeauna foarte apropiate, dar își amintea că remarcase foarte clar acest lucru la Crăciunul trecut. O întrebuse de mai multe ori pe Jasmine ce se întâmplase, dar Jasmine spusese că este hipersensibilă și atâta tot. Iar necazurile Norei începuseră cam tot pe atunci.

Atunci, Jennifer s-a uitat la ceas.

– Acum trebuie să ne oprim, Nora, poate te gândești la ceva pentru data viitoare. Dar până atunci, o întrebare rapidă: ai recunoscut plaja? Este ceva imaginar sau ceva cunoscut?

Nora a râs slab.

– O, o cunosc. Mulțumesc, Jennifer.

Și-a luat lucrurile și a ieșit în strada întunecată care ducea, așa cum trebuie să ducă toate străzile, spre Starbucks. Chiar avea nevoie de un latte. O, da, știa unde este acea plajă. Și tocmai de aceea nu avea deloc chef să-i spună *asta* mamei ei.

CHLOE

Iulie 1953

– Bucuria are o culoare! Este albastră, strălucitoare, precum cerul acesta de vară! a strigat Chloe, răsucindu-se în loc, cu fața îndreptată în sus, spre soare, cu palmele întinse.

Noua ei fustă plisată – cu carouri verzi ca menta – se ridica pe picioare și se răsucea odată cu ea. De fapt, nu era nouă, o moștenise de la Margaret Matthews (care avea acum șaptesprezece ani și plecase la Swansea), dar era nouă pentru ea și era singura îmbrăcăminte de adult pe care o avea. Mama ei spusese că poate ar trebui s-o păstreze pentru ocazii mai bune, dar Chloe nu-și putea imagina ce ocazie mai bună putea fi decât aceasta, începutul vacanței de vară la Tenby.

Tenby! Chiar și numai numele acesta îi umplea inima de încântare. Mirosea a aventură, a zile însorite fără sfârșit pe plajă, a romantism și a comori ascunse... Îi va vedea pe încântătoarea mătușă Susan și pe unchiul Harry – cum îi spuneau acum. Îi va vedea pe verișorii ei, Megan și Richard, care aveau șaisprezece și, respectiv, optsprezece ani. Vârsta lor îi conferea lui Chloe un fel de strălucire de împrumut, pe care o purta ca pe o pereche de mănuși noi când se ducea acasă.

Îi va vedea pe domnul Walters de la magazinul cu înghețată și pe doamna Isaacs de la papetărie. Se va duce la cafeneaua Fountains și la cinema, la peșteri și la chioșcul orchestrei. Și mai ales, o, mai presus de orice, îl va vedea pe Llew.

– Chloe Samuels! Încetează cu învărtitul acesta! a răsunat vocea poruncitoare a mătușii Bran printre spiralele descrise de ea. O să amețești ca o mătă ce ești! Vino încoace și stai jos aici frumos. Ce o să spună mama ta?

Chloe nu a ripostat că ea nu este *mătă*, pentru că așteptau în stația de autobuz de la Carmarthen. Simpla menționare a mamei sale fusese de ajuns ca să-i transforme fericirea în dor de casă. Și nici nu plecase din comitat! Părinții ei o urcaseră în autobuz la Nant-Aur și, douăzeci de kilometri mai departe, la Carmarthen, o așteptase mătușa Branwen, care va avea grijă să prindă autobuzul de Tenby. „O, mami, tati, cum pot să vă părăsesc eu pentru trei săptămâni întregi?“, își spunea fata.

Chloe și mătușa Bran stăteau în tăcere una lângă alta. Mătușa Bran era mulțumită că, invocând numele mamei lui Chloe, o potolise pe nepoțica de treisprezece ani. Dar adevărul este că și Gwennan era la fel de emoționată ca toți ceilalți datorită vacanței lui Chloe. Dacă ar fi fost aici, s-ar fi învărtit și ea la fel. Făcuse valiza fiicei sale, punând cu atâta grijă foiță între salopetele uzate, bluze și fuste, de parcă ar fi fost cele mai fine mătăsuri pariziene. Gwennan ar fi făcut orice pentru fericirea singurei ei fetițe – primul ei copil – dar ea și soțul ei, Daf, nu aveau prea multe de oferit. Așa că se descurcau în felul acesta – se despărțeau în fiecare vară trei săptămâni de Chloe, pentru ca aceasta să-și poată petrece vacanța în Tenby.

Autobuzul roșu de Tenby a sosit într-un nor de praf și scârșnet de roți. Mătușa lui Chloe a urcat valiza maro ponosită (alt lucru aruncat de Margaret Matthews) sus pe trepte și a sărutat-o repede pe un obraz. S-a dat înapoi când autobuzul s-a pus din nou în mișcare și a plecat fără să mai fluture din mână și chiar fără să mai privească înapoi.

Cele trei surori erau complet diferite, și-a spus Chloe privind-o pe mătușa ei care pășea pe drum. Branwen, cea mai mare, nu se căsătorise și trăia singură în căsuța ei de pe Blue Street. Această situație s-ar fi pretat pentru fel de fel de amuzamente și aventuri, dacă mătușa Bran nu ar fi fost genul de persoană care alunga amuzamentul și aventura cu o mătură rigidă. Palidă și deloc frumoasă, cu sprâncene care creșteau acolo unde nu ar fi avut ce să caute, mătușa Bran, putem să spunem, era cea pe care Chloe o plăcea cel mai puțin.

Apoi era Susan, „copilul mijlociu“, denumire care părea să implice fel de fel de lucruri când Chloe o auzea șoptită printre vecini. Era înaltă, frumoasă și fusese cât pe ce să meargă la universitate! De fapt, Chloe nici nu știuse că are o mătușă Susan până acum patru ani – fusese un fel de ceartă în familie în timpul războiului, când Chloe era încă foarte mică. Dar în 1950, mătușa Susan „dresese busuiocul“. Îi scrisese lui Gwennan, sora ei cu inimă mai moale, și îi spusese că începe un deceniu nou și că ar trebui să lase trecutul în urmă. Îi scria că se stabilise în Tenby și că, dacă Gwennan era de acord, Chloe putea să vină la ei în vizită, fiindcă vor avea grijă de ea cu mare drag.

Gwennan, cea mai mică dintre surori, era mama lui Chloe... Dar nu. Chloe o iubea așa de mult pe mama ei, și apoi, vacanța era de abia la început, prea devreme ca să se poată gândi la ea fără să-i vină să plângă. Cel mai rău va fi la noapte, știa, când avea să doarmă prima noapte pe patul de campanie de la picioarele patului verișoarei Megan. Atunci își amintea expresia îngrijorată a mamei sale în timp ce verifica o dată și încă o dată dacă Chloe avea tot ce îi trebuie. Atâta iubire...

Dar mâine se va trezi în țipetele pescărușilor și cu perspectiva unor zile lungi și însorite de libertate. Zilele vor trece, iar Chloe va fi fericită, va scrie acasă și va pune scrisorile la poștă o dată pe săptămână; *hiraeth* se va domoli. Știa programul

zilelor, căci era a patra vacanță de vară pe care o petrecea cu cealaltă ramură a familiei, ramura cea „distinsă“.

Și aceasta va fi cea mai bună vacanță de până acum, pentru că avea treisprezece ani! Iar aceasta însemna – stomacul i se strânse numai când se gândea la faptul respectiv – că anul acesta, pentru prima oară, ea, Chloe Samuels, va putea să ia parte la Dansul de vară al adolescenților din Tenby! Cum poate cineva să suporte o asemenea emoție și să supraviețuiască? Silindu-se să stea liniștită, a scotocit în buzunar căutând un drops.

„Bucură-te, acum, *cariad!* Profită de fiecare minut!“ Amintirea vocii calde, blânde a lui Gwennan o făcuse pe Chloe să-i fie și mai tare dor de mama ei, așa că a început să se gândească la Llew.

Chloe îl cunoscuse le Llew în prima vară petrecută la Tenby, cu trei ani lungi în urmă, și era cel mai bun prieten al ei din toată lumea. Firește, nu-i spusese acest lucru lui Bethan Hill, care era cea mai bună prietenă a ei din Nant-Aur. Nu voia să supere pe nimeni. DAR.

Llew era deosebit. Era cu doi ani mai mic decât Chloe, de aceeași vârstă cu fratele ei Clark. Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, Chloe l-ar fi considerat un copil. Dar el avea un „suflet de vârstnic“, așa spunea mătușa Susan, ceea ce nu era neapărat un compliment, iar Chloe era de acord; vedea acest lucru în ochii lui verzi-căprui-gălbui, iar când vorbea, Chloe avea sentimentul că este cu cineva mai în vârstă, nicidecum mai tânăr decât ea. Era la fel de înalt ca ea, deși toată lumea știe că băieții cresc mai încet decât fetele. Și apoi, Chloe nu era deloc înaltă – semăna cu mama ei. Se temea că va ajunge la fel de îndesată ca ea. Dar deocamdată nu se vedeau astfel de semne. Chloe era zveltă ca o trestie. Llew gândea foarte mult și citea poezii. Chloe îl tachina pentru asta, dar în secret era impresionată. Când va crește mare, va fi un fotograf vestit și va face fotografii cu oamenii vestiți ai zilei – actori

și actrițe, scriitori, dansatoare și inventatori. Nu fusese văzut niciodată fără aparatul de fotografiat la gâtul lui subțire. Nu se sfia deloc să-i acosteze pe pescari, pe turiști, pe barcații sau pe plasatoarele de la cinema și îi ruga să facă ba una, ba alta, așa cum credea el că ar fi interesant pentru o fotografie. Nici chiar atunci când Sam cel Roșu, pescarul de homari, a strigat la el și l-a alungat, Llew nu s-a lăsat descurajat. Sam cel Roșu o speria pe Chloe cu mâinile lui roșii, cu mâinile și picioarele ca niște nicovale și cu fața de bețivan – care îi adusese și porecla aceasta – și cu barba aceea deasă ca o tufă de afine, dar Llew dansa pe stânci și râdea de el.

Dar Sam cel Roșu era o excepție dramatică. De cele mai multe ori, oamenii se simțeau măguliți sau cel puțin amuzați, iar Llew obținea fotografia. Uneori îl înjurau și îi spuneau că va fi neisprăvit exact la fel ca tatăl lui atunci când va crește mare. Chloe nu ar fi suportat să fie respinsă în felul acesta, dar Llew se mulțumea să ridice doar din umeri.

– O să le pară rău într-o zi, spunea el întotdeauna. O să se roage de mine să le fac o fotografie, dar nu-și vor putea permite să mă plătească.

Spunea că îi va face fotografii lui Chloe în viitor, pentru că va fi frumoasă. Vorbise foarte indiferent, așa cum spui că o buburuză are pete, iar fluturele are aripi, dar Chloe era încântată. Era primul om, în afară de mama ei, care îi spunea asta și își dorea foarte mult să fie frumoasă pentru că, atunci când va crește mare, bărbații se vor îndrăgosti de ea și va avea o viață magică... Chloe era hotărâtă să aibă o viață magică.

În Nant-Aur era greu de imaginat cum s-ar fi putut întâmpla așa ceva. Nu era vorba că Chloe nu-și iubea casa natală, căci o iubea. Își adora părinții, își tolera frații mai mult decât recunoștea (dar nu ar fi admis niciodată, absolut niciodată, că îi iubește) și nu-și putea imagina că ar putea supraviețui mai mult timp fără să se trezească dimineața în ceața care înconjura dealul.